ΜΙΑ ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΗ ΠΛΗΓΗ ΤΗΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΕΩΣ

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΛΕΥΚΟΥ ΔΑΙΜΟΝΟΣ

(Τί ἀφηγεῖται ἕνας Παρισινὸς δημοσιογράφος, πεῦκανε τὸν ἀλήτη, γιὰ νὰ μάθη τὰ μυστικὰ τοῦ «συναφιοῦ»)

Τ γκίνια !... Δυὸ βράδυα τώρα προσπαθοῦσα, ντυμένος σὰν ἀλήτης, νὰ μάθω μερικὰ μυστικὰ τοῦ ὑποκόσμου, μὰ δὲν εἶχα σταθῆ τυχερός. Ἔπεφτα σὰν τυφλοπόντικας στὰ δίχτυα τῆς ἀστυνομίας. Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν εὕρισκαν ἀπάνω μου οὔτε μιὰ δεκάρα. Μ' ὁδηγοῦσαν, λοιπόν, ὅπως συμβαίνει σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, στὴν ἀστυνομία, γιὰ νὰ περάσω τὴ βραδειά μου καὶ γιὰ νὰ μὴν κάνω καμμιὰ τρέλλα. Ὁ Παρισινὸς ἀλήτης εἶνε ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος τοῦ «συναφιοῦ». Γίνεται λωποδύτης, ἐγκληματίας, κακοποιός, μὲ τὸ τίποτε : Γιὰ ἕνα πακέτο τσιγάρα ! Οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως ξέρουν καὶ τὸν ψυχολογοῦν. Τὸν μαζεύουν λοιπὸν τὸ βράδυ ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ τὸν σώζουν ἀπὸ τὰ κάτεργα !

Τὴ νύχτα αὐτή, ποὺ μὲ εἶχαν συλλάβει γιὰ δεύτερη φορά, τὸ τμῆμα εἶχε κίνησι. Καμμιὰ σαρανταριὰ πρόσωπα εἶχαν στριμωχθῆ σ' ἕνα δωμάτιο. Ἦσαν γέροι, νέοι, ἀλητοχόριτσα καὶ γυναῖκες τοῦ ὑποκόσμου. Ξαφνικά, σὲ μιὰ γωνιά, ἀνακάλυψα τὴν Λίλιαν, τὴν ὥμορφη καπνοπώλιδα τῆς Μονμάρτρης. Τί ἤθελε ἐδωμέσα ; Αὐτὸ ἦταν περίεργο. Τὴν πλησίασα λοιπὸν γιὰ νὰ τὴν ρωτήσω. Ἡ Λίλιαν στὴν ἀρχὴ δὲν μὲ γνώρισε. Ἔπειτα ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως.

—Τί θέλετε ἐδωτέρα καὶ μ' αὐτὰ τὰ χάλια ; ἔκανε μὲ ἀπορία.

—Κι' ἐσύ ; τὴν ρώτησα.

Ἔκανε μιὰ χειρονομία, ποὺ δὲν τὴν κατάλαβα.

—Δηλαδή ;

—Μιὰ ὑπόθεση ναρκωτικῶν, μοῦ εἶπε χαμηλόφωνα.

—Ὥστε κι' ἐσύ ;....

—Τί νὰ κάνω ;... Κερδίζω, βλέπεις, πολὺ περισσότερα ἀπὸ αὐτά, παρὰ ἀπὸ τὰ τσιγάρα. Θὰ τὴν γλυτώσω ὅμως, γιατί δὲν ἔχουν στοιχεῖα. Κάποιος παληὸς πελάτης, ποὺ τοῦ ἔκοψα τὴν πίστωσι, μὲ κατήγγειλε. Μὰ δὲν θὰ βροῦν τίποτε ἐπάνω μου, ὅσο κι' ἂν μὲ ψάξουν.

—Φαίνεται ὅτι θ' ἀργήσης νὰ φύγης ἀπὸ δῶ, γιατί ἔχει πελατεία, κι' ὅσπου νὰ σ' ἐξετάσουν θὰ ξημερώση, παρατήρησα.

—Καὶ νὰ δῆς ποὺ δὲν περνάει κι' ἡ ὥρα !

—Ἄκουσε, Λίλιαν. Θέλεις νὰ μοῦ κάνης μερικὲς ἀποκαλύψεις ; Ἔχεις τὸ λόγο μου ὅτι δὲν θὰ γράψω τίποτε ποὺ νὰ σὲ προδίδη.

—Ναί, ναί, ξέρω τὶς ὑποσχέσεις σας... Ἂς εἶνε, ὅμως, ἔχε χάρι ποὺ εἶμαι κλεισμένη ἐδῶ μέσα καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω. Λέγε, λοιπόν, τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ ;

—Πῶς ἐργάζεσαι, Λίλιαν ;

—Μ' αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ ἁπλὸ πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Γιατί πρέπει νὰ ξέρης ὅτι κάθε ἐπάγγελμα ἔχει τὰ μυστικά του. Τὸ δικό μας θέλει μεγάλη προσοχή, ἐπιτηδειότητα καὶ ψυχραιμία. Ἔτσι σοῦ ἔχουν ἐμπιστοσύνη καὶ οἱ πελάτες σου. Ἄλλωστε ἔχει κι' αὐτὸ τὴ συνθηματικὴ γλῶσσα του. Ὅταν ἕνας γνωστός μου, παραδείγματος χάριν, σ' ἕνα μπὰρ ζητάει δυνατὰ τρεῖς καραμέλες ξάχαρι γιὰ νὰ ρίξη στὸ κονιάκ του, τὴν ὥρα ποὺ βρίσκομαι ἐκεῖ πέρα, αὐτὸ θὰ πῆ ὅτι θέλει τρία σκονάκια κοκαΐνης. Τὸν πλησιάζω λοιπὸν ἀδιάφορη καὶ τὸν ρωτάω ἂν θέλει τσιγάρα. «Δῶσε μου ἕνα «Κάμελ», μοῦ ἀπαντάει ξηρά. Ἐγώ, μὲ ταχυδακτυλουργικὴ ταχύτητα, σκεπάζω τρία σκονάκια μὲ τὸ κουτὶ τῶν τσιγάρων καὶ τοῦ τὰ δίνω. Τὸ κάθε σκονάκι εἶνε ἕνα γραμμάριο κι' ἔχει σαράντα φράγκα. Καταλαβαίνεις βέβαια τὸ μεγάλο κέρδος μου. Ἄλλοτε πάλι ἕνας πελάτης μου, ὅταν μὲ βλέπει, ζητάει ἀπὸ τὸ γκαρσόνι νὰ τοῦ δώση τὸν κατάλογο τοῦ τηλεφώνου. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχει ἀνάγκη νὰ πάρη τὰ σκονάκια του. Προχωρῶ λοιπὸν ἀδιάφορη ὥς τὸ θάλαμο τοῦ τηλεφώνου, μπαίνω μέσα καὶ τηλεφωνῶ σὲ μιὰ φίλη μου. Συγχρόνως ἀφήνω κάτω ἀπὸ τὸ τραπεζάκι τοῦ θαλάμου τὰ σκονάκια, ποὺ παίρνει ὁ πελάτης μου. Ἔπειτα πλησιάζω κοντά του.

»—Δεσποινὶς Λίλιαν, γιατί δὲν μοῦ ζητᾶτε τὰ λεφτὰ ποὺ σᾶς χρωστάω ἀπὸ χθές ; μοῦ λέει χαμογελῶντας.

»—Στοὺς καλοὺς πελάτες κάνω πάντα πίστωσι, τοῦ ἀπαντῶ, ἐνῶ παίρνω τὸ ἀντίτιμο τοῦ δηλητηρίου.

»Ὁ τοξικομανής, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, πηγαίνει στὸ θάλαμο τοῦ τηλεφώνου γιὰ νὰ τηλεφωνήση κάπου, ἐνῶ συγχρόνως παίρνει ἀπὸ τὸ τραπεζάκι τὰ σκονάκια του.

»—Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ποὺ σὲ κατήγγειλε, Λίλιαν ;

—Ἕνας κάποιος Ζουλιὲν Λωράν, ἄλλοτε ὑπάλληλος μιᾶς Τραπέζης. Εἶχε ἀρχίσει νὰ παίρνη ἀπὸ περιέργεια τὰ ναρκωτικά. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως τὰ συνήθισε. Δὲν μποροῦσε νὰ κάνη χωρὶς τὴ συντροφιά τους. Δὲν εἶχε πειὰ ὅμως οὔτε μυαλὸ νὰ ἐργασθῆ. Στὴν ἀρχὴ ἔζησε λίγο καιρὸ μὲ τὶς οἰκονομίες του, ἔπειτα ἀπὸ τὰ βοηθήματα τῶν φίλων του καὶ τέλος κατάντησε ἀλήτης. Τὸν βοηθοῦσα ὅσο μποροῦσα, ἀλλὰ κι' ἐγὼ εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη κοπέλλα, ποὺ πολεμάω νὰ ζήσω μὲ τὴν ἐργασία μου...

—Ναί, Λίλιαν, εἶσαι πολὺ δυστυχισμένο κορίτσι !... παρετήρησα.

—Ἄκουσε δῶ, ἂν θέλεις νὰ τὰ ἔχουμε καλά, ν' ἀφήσης, σὲ παρακαλῶ, τὶς εἰρωνεῖες !...

—Σύμφωνοι. Καὶ τώρα γιὰ πές μου μὲ ποιὸν ἄλλο τρόπο πουλᾶς τὸ ἐμπόρευμά σου ;

—Μὲ τὸ Ταχυδρομεῖο !...

Ἄρχισα νὰ γελάω μ' ὅλη μου τὴ δύναμι. Ἕνας ἀστυνομικὸς μὲ πλησίασε καὶ μὲ ρώτησε αὐστηρά :

—Μήπως νομίζεις ὅτι βρίσκεσαι ἀκόμα στὸ...ξενοδοχεῖο τῶν ἀστέρων;

Ζήτησα συγνώμη ὅσο μποροῦσα πιὸ εὐγενικά. Φάνηκε ὅτι ἱκανοποιήθηκε.

—Ὥστε, λοιπόν, πουλᾶς κοκαΐνη μὲ τὸ Ταχυδρομεῖο ; Αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω.

—Κι' ὅμως, εἶνε ἁπλούστατο. Ἕνας λίγο πιὸ χοντρὸς φάκελλος, ἕνα χοντρὸ λευκὸ χαρτὶ κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ σκονάκι μὲ τὴν κοκαΐνη... Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ φανταση τί περιέχει, ἂν δὲν ξέρει τὸ μυστικό. Στέλνω πάνω ἀπὸ ἑκατὸ γράμματα τὴν ἡμέρα. Ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ταχυδρομείου νομίζουν ὅτι ἔχω σοβαρὲς ἐμπορικὲς δουλειές. Καὶ μήπως δὲν εἶνε μιὰ ἐπιχείρησι ;

»Στὴν ὁδὸ Φονταίν, ὡστόσο, ἕνα βράδυ, κόντεψα νὰ τὴν πάθω. Ἕνας ἀδέκαρος πελάτης μου, τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κοντά μου, μοῦ ζήτησε τσιγάρα. Ἐγὼ ἔκανα ὅτι δὲν τὸν ἄκουσα. Αὐτὸς ὅμως θύμωσε, μ' ἅρπαξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μοῦ φώναξε :

»—Τὸ νοῦ σου, γιατί θὰ σὲ κάψω !...

»Γιὰ ν' ἀποφύγω τὸ σκάνδαλο, τοῦ ἔδωσα ἕνα σκονάκι. Τὴν ἄλλη μέρα τὸν βρῆκα πεθαμένο ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν πεῖνα κάτω ἀπὸ μιὰ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα !...

»Σ' αὐτὸ τὸ δρόμο κι' ἀκριβῶς στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ, ὑπάρχει ἕνα περίφημο Μπὰρ Μαύρων. Τὰ ἐξωφρενικὰ τραγούδια τους ξεκουφαίνουν τοὺς θαμῶνες του κι' ἡ χορεύτριές του τοὺς ἀναστατώνουν μὲ τοὺς χορούς τους. Εἶνε ἕνα διεθνὲς κέντρο λωποδυτῶν, ἀπατεώνων καὶ περιηγητῶν, ποὺ ἔρχονται νὰ...διασκεδάσουν μὲ τοὺς τσακωμοὺς τῶν ἀπάχηδων. Ἐκεῖ γίνονται ἡ πιὸ μεγάλες δουλειές. Οἱ λαθρέμποροι τῶν ναρκωτικῶν μαζεύονται ἐκεῖπέρα, γιὰ νὰ κανονίσουν τὴν ἀποστολὴ τῶν τρομερῶν δηλητηρίων στὶς ἄλλες χῶρες τῆς Εὐρώπης. Ὁ «βασιλεύς» τους εἶνε ἕνας γνωστὸς φαρμακοποιός. Ἔχει ἕνα πολυτελὲς μέγαρο στὰ μπουλβὰρ καὶ μιὰ μεγαλοπρεπῆ λιμουζίνα. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ξέρουν, μὰ δὲν μποροῦν νὰ τὸν συλλάβουν. Δὲν μποροῦν ν' ἀνακαλύψουν κανένα ἐνοχοποιητικὸ στοιχεῖο ἐναντίον του. Ξέρει νὰ κανονίζη περίφημα τὶς δουλειές του. Ἀκριβῶς σὰν καὶ μένα !»

* * *

Τὸ λευκὸ δηλητήριο

Μὰ ἡ Λίλιαν φαίνεται ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἦταν καθόλου τυχερή. Ὅταν ἤρθε ἡ σειρά της γιὰ νὰ τὴν ἀνακρίνουν, εἶδα κατάπληκτος ἕναν ἀστυνομικὸ νὰ τῆς ξεκοψιπώνη τὸ παλτὸ καὶ μ' ἕνα μαχαῖρι νὰ τῆς ξυλώνη τὴ φόδρα. Ἕνα σωρὸ σκονάκια ἔπεσαν τότε κάτω στὸ πάτωμα. Ἦταν κοκαΐνη !...

Ἡ ὥμορφη καπνοπώλις τῆς Μονμάρτρης εἶχε χάσει πειὰ τὸ παιγνίδι. Κλείστηκε λοιπὸν στὸ κρατητήριο, γιὰ νὰ σταλῆ τὴν ἄλλη μέρα στὴν Εἰσαγγελία. Ὁ νόμος ἦταν αὐστηρός. Θὰ δικαζόταν δυὸ χρόνια φυλακῆς καὶ χίλια ὥς δέκα χιλιάδες φράγκα πρόστιμο. Μοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα, σὰν νὰ μὲ παρακαλοῦσε νὰ τὴν σώσω. Τί μποροῦσα ὅμως νὰ τῆς κάνω ; Νὰ σᾶς πῶ μάλιστα τὴν ἀλήθεια, χάρηκα ποὺ ἡ Λίλιαν ἔπεσε τέλος στὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ Παρίσι θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὴν πιὸ σατανικὴ πολήτρια τῶν τρομερῶν δηλητηρίων, ποὺ ἀποδεκατίζουν σήμερα ὅλες τὶς κοινωνικὲς τάξεις. Γι' αὐτὸ ἔκανα ὅτι δὲν ἤξερα τὴν Λίλιαν. Ὅσο γιὰ μένα ; Οἱ ἀστυνομικοὶ μὲ φιλοξένησαν κι' αὐτὸ τὸ βράδυ στὸ τμῆμα καὶ τὸ πρωΐ μ' ἄφησαν ἐλεύθερο. Κανεὶς δὲν ὑποπτευόταν ὅτι ἔκανα ρεπορτάζ. Οὔτε κι' αὐτὴ ἡ ἄτυχη πωλήτρια τῶν ναρκωτικῶν, ποὺ μοῦ ἀποκάλυψε τὰ μυστικά της. Γι' αὐτὸ ἤμουν εὐχαριστημένος καὶ γύρισα στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ κοιμηθῶ !

ΖΑΚ ΛΕΡΟΥ